

“Aquí estic, perquè m’has cridat”

Ens ha arribat un dia de salvació, un dia d'eternitat. S'escolten una vegada més aquells xiulets del Pastor Diví, aquelles paraules afectuoses, vocavi te nomine tuo —t'he cridat pel teu nom.

28 de novembre

Ell ens invita pel nom, com la nostra mare. Encara més: per l'apel·latiu afectuós, familiar. —Allà dins, en la intimitat de l'ànima, ens crida, i hem de contestar: ecce ego, quia vocasti

me —aquí em tens, perquè m'has cridat, decidit aquest cop a fer que el temps no passi com l'aigua per damunt els còdols, sense deixar rastre. (Forja, 7)

Un dia —no vull generalitzar, obre el teu cor al Senyor i explica-li la teva història—, potser un amic, un cristià corrent igual que tu, et va descobrir un panorama profund i nou, que alhora era vell com l'Evangelí. Et va suggerir la possibilitat d'entestar-te de veres a seguir Crist, de fer-te apòstol d'apòstols. Potser llavors vas perdre la tranquil·litat i no la vas recobrar, convertida en pau fins que lliurement, perquè et va donar la gana —que es la raó més sobrenatural—, vas respondre que sí a Déu. I vingué l'alegria, vigorosa, constant, que solament desapareix quan t'apartes d'Ell.

No m'agrada parlar d'elegits ni de privilegiats. Però és Crist qui parla,

qui elegeix. És el llenguatge de l'Escriptura: *elegit nos in ipso ante mundi constitutionem* —diu Sant Pau— *ut essemus, sancti*. Ens ha escollit, des d'abans de la constitució del món, perquè siguem sants. Jo sé que això no t'omple d'orgull, ni contribueix a fer que et consideris superior als altres homes. Aquesta elecció que és l'arrel de la crida, ha d'ésser la base de la teva humilitat. ¿Que per ventura erigim un monument als pinzells d'un gran pintor? Van servir per plasmar obres mestres, però el mèrit és de l'artista. Nosaltres, els cristians, només som instruments del Creador del món, del Redemptor de tots els homes. (És Crist que passa, 1)
